

Roboski'yi unutturma!

Roboski katliamının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Araştırma Komisyonu eksik çalıştı. Daha önceki yazılarımızda değinmiştik. Katliamda yakınlarını kaybedenlerin sorguya çekilmesi dışında kapsamlı bir araştırma yapılmadı. TSK unsurları sorgulanmadı. Birkaç hafta içinde yapılmayan araştırma ve soruşturmanın raporlarının açıklanması bekleniyor. AKP yine Kürt halkı ile dalga geçiyor.

En iyi niyetle yorumlarsak, bir ihtimal, daha önce de belirttiğimiz gibi, yanlış istihbarat sonucunda, Dr. Bahoz'un bölgede olduğu savından yola çıkarak bu katliamın gerçekleştirildiği. Bir diğer ve daha kuvvetli olan ihtimal ise, TSK içindeki Ergenekoncu güçlerin provokasyon amaçlı bir eylemi olması. Yani, ne "ihmal", ne de "istihbarat hatası". Düpedüz bilinçli bir saldırı sonucu düzenlenen bir katliam.

Açık, şeffaf ve dürüst olmak, karşılıklı güven açısından barış sürecinin dili olmalı. AKP, bu katliamın gerçek sebebini gizlemeyi bırakmalı, itiraf etmeli. Sorumlularını teşhir etmeli ve cezalandırmalı. Böyle yaparsa, halkın gözünde "tüm kurumları denetleyemeyen bir zavallı" konumuna düşme kaygısından kurtulmalı. AKP, gerçeği söylerse itibar kaybına uğrayacağını zannediyor. Halbuki, durum bunun tam tersi. Doğruyu söylemedikçe halkların güvensizliğine güvensizlik ekleniyor.

Ergenekon'un orta ve alt kademeleri, TSK ve devletin diğer kurumlarından ancak ve ancak deşifre edildikleri ve cezalandırıldıkları taktirde temizlenebilirler. Dolayısıyla, Roboski katliamının dürüstçe aydınlatılması bu süreçte bir olanaktır. Bu olanağı doğru değerlendirmek ve katillerden hesap sormak için: Roboski katliamını unutturma! Aksi taktirde ne olur? Günü kurtarmak ve yeni çelişkiler, tartışmalar yaratmamak adına, kapanmayan, iyileşmeyen yaralar kalır ve bu yaralar her zaman tekrar kanamaya açık olur. Roboski katliamı bu konuda tek değil ama önemli bir olgudur.

Çağrı

Adil ve demokratik bir çözüm için...

Kürt Sorununu çözümü konusunda son dönemde çabalar artmaya, girişimler yoğunlaşmaya başladı. Daha kısa bir dönem önce „Devlet terör örgütü ile müzakere etmez“ veya „Devlet İmralı'daki terörist ile görüşmez“ diyen Başbakan Erdoğan, nasıl oldu da İmralı'ya bir BDP heyetinin gitmesine yeşil ışık yaktı ve nasıl oldu da MİT Müsteşarının bizzat Abdullah Öcalan ile görüşmeler için defalarca İmralı'ya yolladı? Kuşkusuz ki bu tavır değişikliğinin farklı nedenleri var. Bu nedenler hem ulusal hem de uluslararası boyutludur.

Ulusal anlamda bakıldığında, otuz yıllık bir savaş gerçeğinden yola çıkmalıyız. Maddi ve manevi kayıplar, binlerce cana mal oldu. Bu yitirilen muazzam insan potansiyelinin, halkların eşitlik koşullarında barış içinde birarada yaşadıkları koşullarda neler gerçekleştirebilecek bir birikim olduğu gerçeği gözardı edilemez. Bir de buna eklenen maddi boyutu ele alırsak, otuz yılın gideri nasıl daha faydalı kullanılabilirirdi sorusu ortaya çıkıyor. Bu, işin devlet açısından gerçeği.

Kürdistan Özgürlük Hareketi için durum farklı. Çok can verdiler, çok para harcadılar, ancak doksan yıldır inkar edilen, yok sayılan, baskı ve terörle asimile edilmeye çalışılan bir halkın varlığını bu yolla kabul ettirebildiler. Amaçlarına ulaştılar. Ve eğer devlet masaya oturmaz ise, müzakereler yolu ile elde edebilecekleri haklarını, savaşa devam ederek elde edecekler. Türkiye Cumhuriyeti devleti bu gerçeği kavramak zorunda kaldı ve masaya oturdu.

Uluslararası anlamda, Kürdistan'ın dört parçadan oluşmasının bu mücadeleye doğrudan uluslararası bir karakter kazandırdığı gerçeğini görmeye başladılar. Bunu daha önce de biliyorlardı, ancak Güney ve Batı Kürdistan'da Kürdistan Özgürlük Mücadelesi mevziler elde ettikçe, Güney Kürdistan'da federe bir Kürdistan yönetimi oluşunca, Batı Kürdistan'da Rojava Devrimi ile süreç geliştikçe, Kuzey Kürdistan'da KCK'nin özerklik kararının boş bir karar olmadığını gördüler. Onbin yönetici ve üyesinin tutsak edildiği ama hergün yeni kadrolarla yaralarını sarma kabiliyetine sahip bir hareket vardı karşılarında. Ve bu Hareket yüzden fazla Belediye Başkanı ve seçilmiş otuzdokuz milletvekili barındırıyordu bünyesinde. Dolayısıyla, uluslararası anlamda, bölgede Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin dört parçadaki gelişimi ve coğrafi olarak konumlandığı stratejik konum, Türkiye egemen güçlerini politikalarını yeniden gözden geçirme zorunluluğu ile karşı karşıya bıraktı.

Bu süreci doğru okumak gerekir. Dürüst ve açık olmak gerekir. Komünistler, her zaman ezilen ve sömürülen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ayrılma hakkı dahil olmak üzere ilkesel olarak savunurlar. Kürt halkı kendi kararını kendi verecektir. Bizlere ancak bu karara saygı duymak düşer. Neki, Kürdistan Özgürlük Hareketi yıllardır bu mücadeleyi sürdürüyor ise birlikte yaşamaktan yana bir karar vermiş demektir. Değilse, ayrılmak için savaşmanın strateji ve taktikleri ile yöntemleri çok farklı olurdu. Kürdistan Özgürlük Hareketi, Türkiye Komünist Partisi'nin de programatik bir hedefi olan „adil ve demokratik bir çözüm“ için mücadele ediyor. Gerek Türkiye'de ulusal anlamda, gerekse de Ortadoğu'da uluslararası anlamda barış ve demokrasinin gelişimi bu konu ile birebir ilintilidir.

Türkiye Komünist Partisi, tüm emek, barış, demokrasi ve özgürlük güçlerini AKP hükümeti ve egemen sınıflar üzerinde Kürt sorununun adil ve demokratik çözümü için siyasi baskıyı artırmaya çağırıyor.

Çin Halk Cumhuriyeti üzerine

• İsmail Hakkı Yorulmaz

Atılım'ın Aralık 2012 sayısında Çin Komünist Partisi – ÇKP Kongresi hakkında haber yayınlamamız üzerine elimize parti örgütlerimizden

sorular içeren yazılar ulaştı. Parti örgütlerimiz dışında değişik devrimci güçlerin mensuplarından da sorular ve yorumlar aldık. Devrimci hareketimizin tarihine bir dönem ciddi olarak yansıyan SBKP-ÇKP tartışmalarını da dikkate alarak iletilen bu görüşler ile ilgili bir değerlendirme yapmayı uygun gördük.

Çin Devrimi ve 1949 - 1989 dönemi

Sovyetler Birliği - SSCB, daha Komintern döneminde, 1920 yılında kurucuları arasında Mao Ze Dung'un da bulunduğu ÇKP'nin kuruluş ve gelişimine önyak olmuştur. 1949 Çin Devrimi sürecinde ÇKP ile dayanışma içinde bulunmuş, Çin Halk Kurtuluş Ordusu'na maddi manevi her türlü desteği vermiştir.

ÇKP ile SBKP arasında ilişkilerin bozulmaya başlaması 1957'de SBKP XX.Kongresi ile başlar. ÇKP, Stalin'e karşı başlatılan siyasi kampanyaya ve akabinde Troçkist unsurların etkisinin artmasına tavır almıştır. Buraya kadar bir sorun yok. Ne zaman ki ÇKP, bu tartışmaları uluslararası kamuoyu karşısında yürütmeye başladı, bu ÇKP ile SBKP ilişkilerini kopma noktasına getirdi. Komünist Partiler arasında yürütülmesi gereken bir tartışma o dönemde iki kutuplu bir dünyada aleni olarak tartışılmaya başlandı. Bunun sonu yoktu. Önce Çin, Sovyetler Birliği'ni hiçe sayarak kendini dünya devriminin merkezi ilan etti, ardından birçok ülkede Maoist partiler kurdukmaya başladı ve bu farklılaşma en sonunda Kamboçya'da ve Afrika'da ÇHC'nin SSCB ve Dünya Sosyalist Sistemi'ne karşı ABD emperyalizmi ile birlikte pozisyon almasına kadar vardı.

Partimizin de eleştirel gözle değerlendirdiği SBKP'nin XX.Kongresi ile başlayan gelişmeler karşısında ÇKP farklı bir yaklaşım gösterse idi, kopma yerine kardeş partiler arasında tartışma ve görüş alışverişi ilkesine uygun davranırsa idi aradaki açığı bu derece açılmaz ve sorunlar bu kadar çözümsüz sonuçlara kadar gitmezdi. ÇKP, SBKP'nin politikalarına ne kadar etki edilebilirdi sorusu ayrı bir sorudur. Ancak şu bir gerçek ki, ÇKP, kardeş partilerden

kopmasa idi SBKP'nin de dikkate alınması gereken birtakım çözümler geliştirilebilir idi.

Sonuçta, ÇKP koştukça koştuk, battıkça battı ve anti-sovyetik, anti-komünist kampın değirmenine doğrudan su akıtır vaziyete geldi. SSCB'yi "sosyal-emperyalist", kardeş partileri "sosyal-faşist" olarak nitelendiren Maoistler dünya devrimci sürecine zarar vermeye başladılar. Afganistan'da, Angola'da, Mozambik'te, Etyopya'da komünistlere karşı, karşı-devrimciler ile kol kola girdiler.

Türkiye'de partimiz ile PDA'lı (Proleter Devrimci Aydınlik) TİKP'çiler (legal Türkiye İşçi Köylü Partisi) arasında ve daha sonra olmaması gereken, partimizle ÇKP'nin politikalarını eleştirerek AEP (Arnavutluk Emek Partisi) çizgisinde yer alan TKP/ML ve TDKP arasında çatışmaya varan sonuçlarla karşılaştık. TİKP ile bu çatışmanın olması doğaldı, ama diğerleri ile olması önlenilebilirdi. Burada da ÇKP ve TİKP (illegal Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi) geleneğinden gelmelerinin etkisi kendini gösterdi. Partimizin de "kol kırılır yen içinde kalır" ilkesi temelinde SBKP ile olan tartışmaları dışarıya yansıtmaması bu gelişmelerin önlenememesini beraberinde getirdi. Bugün İP (İşçi Partisi) adıyla aynı politikalarını daha da gerilere sürdürerek geliştiren PDA, TİKP ve TİKP devamcısı Perinçek ekibi, o dönemde devrimci harekete böyle uğursuz bir zarar vermişlerdir.

ÇKP ile ilişkilerin normalleşmesi için ilk çalışmalar seksenli yıllarda ASBP (Alman Sosyalist Birlik Partisi) tarafından geliştirilmeye başlandı. Önce Demokratik Alman Cumhuriyeti ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında karşılıklı görüşmeler ve işbirliği artmaya başladı. Daha sonra Bulgaristan Halk Cumhuriyeti ile ÇHC ilişkileri normalleşmeye başladı. 1986 senesinde ilk defa ASBP ile ÇKP delegasyonları resmi ikili bir görüşme gerçekleştirdiler. O dönemde SBKP, Gorbaçov yönetiminde glasnost ve perestrojka adı altında karşı devrimci faaliyetleri geliştirmekle meşgul idi. ASBP ile ÇKP arasında gelişen diyaloga tepki olarak SBKP ile ÇKP arasında ilişkileri geliştirmeye başladılar. Amaçları, kendi dışında KP'ler arasında farklı bir ilişki geliştirilmesini engellemektir. Çünkü o dönemde ÇKP de yönetim değişikliklerinin sonucunda daha önce yürüttükleri politikalara eleştirel bir gözle yaklaşmaya başlamış idi. SSCB'deki gelişmeleri halen "revizyonist" olarak değerlendirenlerdi, ancak diğer KP'ler ile bu gidişi durdurmak için ve Dünya Komünist Hareketinin dağılmasını önlemek için özeleştirel yanlar da içeren yeni ilişkiler kuruyorlardı.

İlişkileri koparmak yerine yapmaları gerekeni çok geç de olsa ve bu arada bu yanlış politikalarının sonucunda kendileri deformasyona da uğramış olsalar yapmaya başladılar. 1988 senesinde Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde düzenlenen XXIII. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, bu doğrultuda, dünyada diğer ülkelerden Komünist Gençlik Örgütleri ile Çin Komünist Gençliği arasında ilişkilerde yeni bir dönem başlattı.

1989 - 2009 dönemi

1989 yılında başlayan ilişkilerin tekrar geliştirilmesi ve ideolojik-politik konularda eleştirel ve özeleştirel tartışma süreci, 1990 - 1991 yıllarında Dünya Sosyalist Sistemi'ndeki karşı-devrimci gelişmeler ile kesintiye uğradı. Karşı-devrimin etkisinde kalan KP'ler kendi yapılarını yeni koşullarda koruma çalışmalarına yoğunlaşırken, ÇKP de ÇHC'de tüm deformasyon ve eksikliklerine rağmen varolan kazanımları koruma mücadelesine girişti. ÇKP 1989 yılında doğrudan ABD ve AB emperyalizmi desteği ile ülkede geliştirilmeye çalışılan karşı-devrim hareketlerinin sonucunda o güne kadarki politikalarını da gözden geçirme durumunda kaldı.

Gorbaçov'un 1989 yılında son ÇHC ziyareti sırasında karşı-devrimin sembolü haline gelen Tiyanenmen meydanında karşı-devrimcilere seslenmek istemesi ÇKP yönetiminin engellendi. ABD'nin "beşinci kolu" olarak ÇHC'de de "kuzu postunda kurt" edasıyla karşı-devrimi kışkırtma amacıyla olan Gorbaçov umduğunu bulamadı. Bu konudaki misyonunu, yıllar sonra bir açıklamasında; "Çin yönetimi 1989 yılında bana Tiyanenmen meydanında muhaliflere seslenme olanağı verse idi bugün dünya daha barışçıl olmuş olurdu" sözleriyle itiraf etti. Bu gelişmeler ÇKP yönetimi açısından da bir dönüm noktası oldu. Geçmişe eleştirel yaklaşmayı, kazanımları korumaya ve Dünya Sosyalist Sistemi'nin yenilgiye uğradığı bir dönemde sosyalizmi korumayı ve geliştirmeyi stratejik hedef olarak belirlediler. ÇKP bu dönemde, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerdeki gelişmeler, ÇHC'de verili durum, dünyanın durumu, emperyalizmin yeniden konumlanması koşullarında değerlendirmeye başladı. Çok kapsamlı, derin ve uzun süren bir tartışma ile karar alma süreci yaşadılar. Bu tartışma sürecine paralel olarak, hayat durmadığı için, dünyanın en kalabalık nüfuslu bu ülkesinde tartışmalara koşut olarak kimi

Çin Halk Cumhuriyeti üzerine

İkinci sayfadan devam

zaman çelişkili ve zigzaglı politikalar izlediler. Çok zor bir dönemden geçiyorlardı.

Günümüz

ÇHC, ÇKP öncülüğünde bir dizi temel karar alarak yoluna sosyalist kalkınma yolunda devam etti. "ÇHC koşullarında Sosyalizm" adı altında, ÇKP'nin öncü rolünün altını ilkesel olarak çizerek ekonomik alanda alışlagelmişin dışında birtakım girişimler başlattılar. Bunların en önemli ve alışlagelmişin dışında olanı, yabancı sermayeye ÇHC'de yatırım yapma konusunda müsaade etmeleri ve ülkede de karma mülkiyet biçimlerinin uygulandığı işletmeler kurulmasıdır. Kontrol hissesi, yani % 51 hisse kamuda kalma koşuluyla ve bu hissenin yönetiminin de ÇKP parti birimleri tarafından yerine getirildiği modeller yaratıldı. Bugün ÇHC hala ÇKP öncülüğünde ve periyodik olarak düzenlenen Halk Kongresi ile yönetiliyor. Yabancı sermayenin ülkeye girişi, yeni bir yönetici kesiminin oluşması beraberinde içinde birtakım tehlikeler barındırıyor. Fırsat eşitsizliği, elit bir partili kesiminin oluşması toplumda yeni sorunlar doğuruyor. Hırsızlık ve rüşvet gibi ciddi sorunlar oluşuyor. ÇKP bu sorunları gizlemiyor ve gerek kongrelerinde gerekse de günlük çalışmalarında dile getiriyor ve bu emarelere karşı acımasız bir mücadele yürütüyor. Bu hatalara düşen parti kadrolarını en ağır hukuki yaptırımlar ile cezalandırıyor.

ÇKP'nin bu politikasını SSCB'de Lenin önderliğinde geliştirilen NEP politikasına benzetmek de mümkün. Kuşkusuz günümüz koşullarında ve bu kadar büyük bir ülkede bunun zorlukları ayrı bir gerçek. ÇHC, bir yandan teknoloji ve üretimini geliştirmek, uluslararası alanda rekabet eder ve ekonomisini maddi eksende pozitif olarak geliştirmesi gereken bir ülke. Sadece ayakta kalmak değil, dünyanın bu koşullarında aynı zamanda etkin ve başarılı olmak zorunda. Bunun yanı sıra, köy ile kent arasında çelişkilerin giderilmesi, ekonomik ve sosyal politikaların kırsal alanda da eşit bir şekilde geliştirilmesi görevi önlerinde duruyordu. Bu sorunları başarı ile aşmak, teknoloji, üretim ve mesleki eğitim alanında bu açıkları kapatmak için tehlikeli ve zor bir yola girdiler. Bu politikaların uygulanması sonucunda ÇHC bugün dünyada ekonomik büyüme alanında birinci sırada, sanayii üretimi alanında ikinci sırada bir ülke haline geldi. Dünyada ekonomik alanda belirleyici bir güç oldu. Bu gelişme, teknolojinin getirildiği emperyalist ülkeler ile nasıl bir bağımlılık

ilişkisi yaratır, bu bağımlılığı aşmak, hatta hiç bağımlı olmamak için ekonomik politikalar dışında ÇKP siyasi, askersel, istihbaratı nasıl önlemler alıyor, bunu ayrıntıları konumuz değil ama şu kesin ki bu konuda ÇKP başarılı olur ise bu deney teorik ve pratik olarak başarılı olabilir. Beraberinde gelen deformasyonlar ile mücadele ÇKP'nin ekonomik görevlerin dışında siyasi anlamda en önem verdiği konu.

Burada şöyle bir çelişkiden de söz etmek gerekiyor. ÇHC gelişmiş kapitalist ve emperyalist ülkelerin bu teknolojik özelliklerinden faydalanırken, o ülkelerin ekonomik sorunlarının aşılmasında da bir can simidi görevi görüyor. Uçak ve araba endüstrisinde ABD ve AB tekelleri en büyük ciroları ÇHC'de gerçekleştiriyorlar. ÇHC pazarı olmasa idi belki çoktan adları tarihe karışacaktı. Ancak öte yandan ÇHC ekonomisi de bu sayede teknolojik açıdan modernleşti ve gelişti. Bugün elde ettiği ekonomik düzey bu sayede gelişti. Son tahlilde ÇHC'nin, emperyalist sistemin finans sistemine ne denli etkili olacağı belirleyici olacak. ÇHC'nin finansal gücü ABD ve AB finans piyasalarına son öldürücü darbeyi vuracak. Uluslararası ve genel anlamda sistemler arası sınıf mücadelesi, nükleer silahlar ve bölgesel çatışmalar ile değil, bu tür savaşım yöntemleri ile belirlenecek. Daha doğrusu böyle olmasını hedeflemek gerekir. Tek tek ülkelerde Komünist Partilerin gücü, etkinlikleri ve başarıları, bu koşulların oluşmasında sonra kendi ulusal sınırları içinde sınıf mücadelesinin sonucunu belirleyecektir.

ÇHC'nin Çin koşullarına göre sosyalist kalkınma modeli, içinde barındırdığı tüm tehlikelere karşın nasıl gelişecek, bunu zaman gösterecek. Ama şu kesin ki, bu sorunun yanıtını ÇKP'nin ilkeleri, izleyeceği politikalar belirleyecek. Eğer temel ve ilkesel konularda bir sapma olmaz ise ve bugün izlenen politikalar sosyalizmin geliştirilmesi için olmazsa olmaz gerekli ise ve sonunda ÇKP tüm deformasyonlara direnip Marksist-Leninist ilkeler temelinde gelişirse, dünyanın çehresi dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından olumlu yönde çok değişecek. Bu gerçekleştirilemediği takdirde ise dünyada durum bugünden daha kötü olmayacak. Onun için Çin deneyimine burun kıvrarak bakmak yerine, dünya nüfusunun beşte birini oluşturan ve sosyalizm yolunda, Komünist Partisi öncülüğünde ilerlediğini deklare eden bir ülke, onun partisi, işçi sınıfı ve emekçi halklarıyla dayanışma içinde olmak gerekir. Bazı konuları eleştirmek, gerçekleştirmekten kolaydır. Biz kendi

mücadele alanımızda bu denli engeller ve sorunlar ile karşılaşırken, bu kadar kalabalık nüfuslu ve yıllarca ekonomik olarak geri kalmış ve politik olarak dönem hatalar yapmış bir ülkede sorunlar olabilmemesi ve onların aşılması kadar doğal bir durum olamaz. Biz komünistler, Çin Halk Cumhuriyeti'nde, sosyalizmin, Çin Komünist Partisi önderliğinde gelişip dünyanın çehresini değiştirmesinden yanayız. Dünya Komünist Hareketi'nin eskisinden daha da güçlü ve etkin hale gelmesi, dünyada kapitalist-emperyalist sisteme son vermenin yolu zorluklar ile gelişecek, ancak Çin Halk Cumhuriyeti'nin bugün bu alanda oynadığı rol çok önemlidir. Biz, dünya çapında sosyalizmin emperyalizme üstün gelmesi için mücadele ediyoruz, buna uygun davranmalıyız, politikalarımız da buna uygun olmalıdır.

Tehlikeler

Buraya kadar geçmişten bugüne, gerçekleri, objektif durumu ve istem ile arzularımızı, daha doğrusu beklentilerimizi dile getirdik. Bu sürecin tehlikeler içerdiğini de dile getirdik. Tehlikeler görmemizin belirtileri nelerdir? Birincisi; ÇKP, sondan önceki XXII. Kongresinde işçi sınıfının partisi olduğu nitelemesinin yerine, tüm çalışan ve emekçilerin partisi olduğu yönünde bir değişiklik yapmıştır. İkincisi; "sosyalist pazar ekonomisi" gibi bir tanımlama getirmiş ve üretim araçları üzerinde kısmen toplumsal mülkiyeti kaldırmıştır. Üçüncüsü; kontrollü ve amaçlı olduğunu dile getirdikleri, yazımızda da belirttiğimiz gibi yabancı sermayeye kapıları açmışlardır. Dördüncüsü; bütün bu gelişmeler sonucunda ülkede siyasette, ticarete ve sanayide bir "ayrıcalıklı elitler grubu" oluşmuştur. Bunu sınıf olarak da adlandırabiliriz. Kendileri bu grubu, ne kadar parti görevi olarak niteleseler dahi, deformasyon ve realiteler tehlikeye açıktır. Bu ve buna benzer "çarpıklıklar", bilimsel sosyalizme yabancı uygulamalar, taktiksel ve bilinçli uygulamalar ise Çinli yoldaşlarımıza "kolay gelsin, işiniz zor" demekten başka bir seçeneğimiz kalmıyor. Yok, ama öyle değilse veya bu sürece hakim olamazlarsa, bu süreç sosyal-demokrasinin, Sosyalist Enternasyonalî'nin batağında sonuçlanır. Böyle ciddi bir tehlike mevcuttur. Umarız tersi olur.

Komünistler ilkeseldir, her tür sapmaya karşı, revizyonizme, oportünizme karşı mücadeleye önem verirler. Dünyanın kaderini ilgilendiren bu denli önemli bir deney konusunda, hem iyimser, hem ilkesel olurlar, aynı zamanda Marksçı-Leninici pusulayı gözden kaçırmazlar.

Hugo Chavez'in ardından

Dünya ilerici devrimci topluluğu önemli bir şahsiyetini yitirdi. Hugo Rafael Chavez Frias, uzun süren yıpratıcı bir hastalık sonucu, erken denebilecek bir yaşta, 52 yaşında yaşamını yitirdi. Emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Chavez, Venezuela ordusunun değişik kademelerinde görev yapan bir subay iken, genç yaşlarda savaş, sömürü ve diktatörlüğe karşı gelişen devrimci hareket içinde bir lider olarak görev üstlendi. 80'li yılların başında kısaca MBR-200 olarak anılan, Bolivarcı Devrimci Hareket 200'ün kurucuları arasında önder olarak yer aldı. 1992 yılında karşı devrimci güçlerce bastırılan devrim girişimi sonucunda cezaevinde tutsak olan ve altı yıl sonra bu sefer halkın oylarıyla iktidara gelen Chavez, Venezuela gibi yeraltı kaynakları zengin ama halkı yoksulluk içinde yaşayan bir ülkede devrimci girişimleri başlattı. Sosyalist Küba'nın desteği ve bölgede ilerici devrimci güçlerin dayanışması ile sürekli daha da devrimcileşen, halk demokrasisine yönelik girişimlerde bulunulan ve önemli ilerlemeler kaydeden bir süreci yönetti.

Uluslararası alanda sosyalist ve ilerici rejime sahip ülkelerin desteğini kazanırken, Venezuela, onun yönetiminde Küba'da ABD ambargosunun aşılmasında ciddi görevler üstlendi. Uluslararası alanda anti-empyalist, Anti-ABD yönelimli politikalar izleyen ülkeler ile ve Çin Halk Cumhuriyeti ile olumlu ilişkiler geliştirdi.

Venezuela'da devrimci sürecin gelişiminde Venezuela Komünist Partisi ile dönemsel olarak çelişki ve farklılıklar yaşansa dahi verimli ve karşılıklı dayanışma içinde ilişkiler geliştirdi. Sol

liberal güçlerin, uluslararası sosyal demokrasinin, sosyalist enternasyonalin tüm baskılarına ve telkinlerine karşı anti-komünist bir tavır takınmadı. Venezuela Komünist Partisi de başından itibaren Chavez'i ve halk demokrasisinin korunup geliştirilmesi sürecinde ideolojik, politik ve örgütsel olarak destekledi. Kadrolarını ve parti örgütlerini, devlet organlarında, ülke idaresinde ve halk arasında taban çalışmasında seferber etti. Venezuela Komünist Partisi, Chavez'in tüm ısrarlarına rağmen 2008 yılında Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi'nin kuruluşunda yer almak için kendini lağvetmedi. Bu konuda karar almak için iki kongre düzenledi ve VBSP'ni destekleme ama kendini lağvederek içinde yer almama kararı verdi. Venezuela'nın, Venezuela işçi sınıfının ve halklarının, devrimci süreçte işçi sınıfının Marksçı-Leninici öncü partisine varlığını korumak koşuluyla ihtiyacı olduğunu ilan etti. VKP, bu kararı da samimiyetle uyguladı. 2008 yılından itibaren Chavez'i her alanda desteklemeye ve icraatlarında bizzat yer almaya devam etti. Venezuela Komünist Partisi'nin 2011 yılındaki parti kongresine Chavez'in hasta yatağından sinevizyon yoluyla görüntülü mesaj yollayaması ve VKP'yi Venezuela devriminin itici gücü olarak nitelendirmesi ilişkilerin ne denli sıkı bağlar ile örüldüğünün göstergesi oldu.

2013 yılının Mart ayında, Chavez'in cenaze merasiminden bir gün sonra olağanüstü gündem ile toplanan VKP parti kongresi, Nicolas Maduro Moros'u devlet başkanı aday olarak destekleme kararı aldı. Maduro bizzat bu kongreye katıldı. VKP Genel Sekreteri Oscar Figuera yoldaş ile kongreyi izleyen, delegeleri selamlayan ve kongreye seslenen Maduro, konuşmasında VKP'nin devrimci süreçteki önemli rolüne dikkat çekti.

Küba devriminin önderi Fidel Casto

Ruz yoldaş, Chavez ile yıllara dayanan bir güven, dostluk ve dayanışma geleneği geliştirdi. Tedavisini üstlenen Küba, ülkesinde son günlerini geçirmek isteyen Chavez'e 17 Şubat 2013 tarihinde saat 20:35'de bir mektup yazdı. "Sevgili Hugo, çok sevdiğin bir parça Amerikan toprağına, seni çok destekleyen kardeş halkımıza dönebildiğin için çok mutluyum..." cümlesiyle başlayan mektup aslında bir veda mektubu idi.

Türkiye Komünist Partisi, Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi'ne ve Venezuela Komünist Partisi'ne ayrı ayrı ilettiliği taziye mesajlarında Hugo Chavez'in devrimci kararlılığına atıfta bulunarak, ölümünden sonra karşı-devrimci güçlerin devrimci süreci boğma girişiminde bulunacaklarını, ancak Hugo Chavez'in ektiği devrimci tohumların VBSP ve VKP sayesinde gerekli ürünü vereceğini, Venezuela işçi sınıfı ve Venezuela halklarının Chavez'in devrimci mirasını yaşatacaklarını vurguladı.

Önümüzdeki haftalar Bolivarcı Devrim'in bundan sonraki sürecini ve Venezuela'nın kaderinin belirleneceği devlet başkanlığı seçimleri dönem olacak. Halkın ezici çoğunluğunun Maduro'nun devlet başkanlığı adaylığını destekleyeceğinden kimsenin kuşkusu yok. Ancak düşman boş durmuyor. ABD eliyle muhalefete milyonlarca dolar kaynak aktarılıyor. Burjuvazinin yedek gücü, sosyal demokratların Sosyalist Enternasyonali'ni değişik kiske ve roller ile VBSP'ni etkilemeye çalışıyor. Venezuela Komünist Partisi'nin öncü devrimci rolü, işçi sınıfının mücadelesinin sonucunun belirlenmesinde ve sürecin devrimci yoldan gelişmesinin belirleyici etmeni olacaktır. Türkiye Komünist Partisi bu kritik süreçte sonuna kadar kardeş parti Venezuela Komünist Partisi ile proletarya enternasyonalizmi ruhu içinde dayanışma içindedir.